

Јако сам поносан што данас стојим овде у име целе фамилије и што могу да кажем да је овај велики човек био наш отац и муж. Данас је крај једне ере и опраштамо се од човека који је био легенда. Сви који су га познавали увек су говорили да је то прави господин. Његова доброта и дух оставили су трага на свима. Центлмени као Борис више се не рађају, а објективно таквих је и раније мало било.

Прича о Борису има толико, а почео бих од тренутка када се у пролеће 2019. Борис нашао у критичној здравственој ситуацији. Да би наговорио љекаре у болници у Невесињу да га пусте, Борис је обећао да ће преживети ризикантан трансфер хеликоптером до Београда, знајући да га ми тамо чекамо. Само пар сати касније, чим се пробудио и видео да ми стојимо поред његовог кревета, појавио му се огроман осмех на лицу и узбуђено је рекао: „Па где сте ви! Сад једно врло важно питање: где ћемо на вечеру?“ Следећег дана, лепој и младој медицинској сестри, која му је помагала да се пресвуче, рекао је: „Пазите се, моја жена зна да буде љубоморна“.

Његова страст за животом била је једна од његових најјачих особина, једнако као и његов смисао за хумор, чак и у веома тешким тренуцима. Сви који су познавали Бориса знали су да су у присуству посебног човека, а они који су имали прилику да проведу време с њим говорили су да им је то била и част и привилегија. Освајао их је својим невероватним шармом и неисцрпном позитивном енергијом. Као и сви велики људи, са истим поштовањем и пажњом односио се према свима.

Борис је одрастао као најмлађи син имућне трговачке породице у Мостару. Почетком Другог светског рата, када је Борис имао само 12 година, породици је одузета сва имовина и морали су избећи из Мостара. Али Борис, када би препричавао те дане, никада није показивао горчину, већ је радо причао о томе како је он имао срећно детињство. Његов позитиван став и снага привлачили су људе њему, како у приватном животу тако и у послу.

Борисова каријера је узлетела када је 1976. године донео ризичну одлуку да се пресели у Лондон, с трудном женом и малим знањем енглеског. Све што је имао било је неколико кофера, шарм, интелигенција и сигурност у себе. Захваљујући невероватној енергији и амбицији, неуморно је радио у том периоду. Постао је веома успешан пословни човек да би могао својој деци да пружи то исто сигурно и сретно детињство као што је он имао.

Колико год да је волео да ради, још је више волео да ужива у животу. А проблем за његове пријатеље био је тај што им је било немогуће да га прате, јер је био неуништив. Пуно пријатеља присутних овде сведоци су томе. И кад се проводио до зоре, само му је требало да оде кући, да се истушира и био је спреман за нове радне акције. Никада није закаснио на састанак.

Кад су му почели здравствени проблеми, та његова енергија и позитиван став су били кључни. И на невероватан начин он се опорављао толико пута у последњих 32 године. Као Феникс из пепела. А можда је то била помоћ анђела који је чувао свет да не изгуби овог великог човека.

Када је чуо вест да ће постати дека, био је пресретан. То је била посебна радост. И воља да дочека свог унука дала му је још више снаге. Недавно је упознао унука преко видео-позива. Дека Борис је носио своје велике пилотске слушалице и његов осмех је прекрио цео екран. А мали Борис је деловао знатижељно; можда као да се питао зашто је дека обучен као пилот и куда он лети!

Тата је био пун мудрости и свака му је била на месту. Једна од ствари које нам је говорио када смо били под стресом јесте та да ти нико неће вратити данашњи дан и да нема смисла размишљати о стварима које не можеш променити. Имајући те речи у виду, велика ми је част што сам ти син и што сам узрастао уз тебе. Тања и ја нисмо могли да пожелимо бољег оца. Морамо да слаavimo твој невероватан живот и то што си био толико диван човек 92 године и 364 дана!

Ћако, ти ћеш заувек живети у нашим срцима, а ја ћу ценити све наше дивне заједничке успомене. Највише ће ми недостајати наши свакодневни разговори, твоји савети, мудрости и шале. Трудићу се да живим инспирисан твојим примером, и да будем син, а сада и отац којим би се ти поносио. Онда ћу знати да сам на правом путу.

Прекјуче сам прошетао твојом омиљеном стазом у Херцег Новом и застао сам да погледам море. Увек си говорио да те море опушта и да осећаш посебан мир кад гледаш плаветнило. Био је прелеп дан и кад сам приметио како се сунчева светлост поиграва на површини мора, схватио сам да ће твој осмех и топлина заувек бити ту.

Почивај у миру, Ћако!

Александар Пешко